

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové, soudce Mgr. Daniela Burdy a soudkyně JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce

K. H.,

zastoupený advokátkou JUDr. Martinou Hojdn Čejkovou
sídlem Francouzská 299/98, 101 00 Praha 10

proti
žalovanému

Ministerstvo spravedlnosti
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2025, č. j. MSP-28/2025-OTP-OTC/15,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2025, č. j. MSP-28/2025-OTP-OTC/15, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 18 404,10 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Marty Hojdn Čejkové.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), podanou u Městského soudu v Praze („městský soud“) domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho žádost o poskytnutí peněžité pomoci jakožto oběti trestného činu, a to pro nesplnění podmínek stanovených v § 24 odst. 1 písm. c) zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů.
2. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil výlučně tím, že žalobce jakožto pozůstalý syn po paní L. H., narozené X, která byla zavražděna dne Y, nenaplnil jeden z hmotněprávních předpokladů pro přiznání peněžité pomoci podle uvedeného § 24 odst. 1 písm. c) zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů. Konkrétně žalovaný dospěl k závěru, že žalobce netvořil se svou matkou v době její smrti společnou domácnost, ačkoliv v řízení tvrdil opak. Žalovaný svůj skutkový závěr učinil z protokolu o podání vysvětlení, které žalobce poskytl policejnímu orgánu dne Z v rámci trestního řízení. Při podání vysvětlení totiž žalobce uvedl, že se na adrese svého trvalého pobytu nezdržuje, z jeho vyjádření rovněž vyplynulo, že bydlí u své přítelkyně, kam jej (resp. jeho rodinu) jeho matka chodí navštěvovat.

II.

Argumentace žalobce, obrana žalovaného a jednání ve věci

3. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítal, že ze strany žalovaného nebyl žádným způsobem poučen o tom, aby prokázal, že v době smrti své matky s ní tvořil společnou domácnost. Žalobce setrval na svém tvrzení, že se svou matkou žil v době její smrti ve společné domácnosti; v rámci podání vysvětlení tvrdil opak z důvodu, že v dané době pobýval v bytě své partnerky a staral se tam o jejich staršího syna M. D. To z důvodu, že jeho partnerka měla být v dané době hospitalizována s jejich druhým synem K. D. ve FN Motol. Žalobce k prokázání svých tvrzení předložil jednak rodné listy svých dvou synů a dále lékařskou zprávu z FN Motol, dále předložil čestné prohlášení, ve kterém osoby, které jej podepsaly, potvrzují, že žalobce a jeho matka tvořili ke dni Z společnou domácnost.
4. V replice žalobce dále zdůraznil, že při podání vysvětlení byl značně rozrušen a zmaten nastalou situací (zavražděním své matky), a tak uvedl jako své bydliště adresu, na které bydlí jeho partnerka, v jejímž bytě v té době přebýval z důvodu péče o staršího syna.
5. Žalovaný se s žalobou neztotožnil a navrhl její zamítnutí. Konkrétně uvedl, že při zjišťování skutkového stavu vycházel z úředního záznamu o podaném vysvětlení žalobce, jehož důkazní hodnota pro něj byla vysoká. Důkazní hodnota takovýchto podkladů je obecně vysoká z důvodu, že policejní orgán provádí příslušné úkony často jen krátce po spáchání trestného činu. Je pak méně pravděpodobné, že by osoby podávající vysvětlení kalkulovaly s tím, že by jim lživé tvrzení mohlo v budoucnu přinést nějaký prospěch. Důkazní hodnota takového úředního záznamu tedy významně převyšuje důkazní hodnotu čestných prohlášení. Žalovaný zdůraznil, že při podání vysvětlení žalobce uvedl jako adresu, na které se zdržuje, adresu X, na které bydlela jeho matka, současně uvedl, že neví, jestli s ní její druh A. K. sdílí společnou domácnost. Pokud by přitom žalobce se svou matkou skutečně bydlel, potom by v tom zákonitě musel mít jasno. Při podání vysvětlení žalobce rovněž uvedl, že v den vraždy u něj byla jeho matka na návštěvě, přičemž přítomná měla být rovněž jeho partnerka. V žalobě ale žalobce rozporně tvrdí, že v té době byla jeho partnerka

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

hospitalizována s jejich druhorozeným synem. Žalovaný shrnul, že úřední záznam pro něj představoval dostatečný důkaz, nebylo proto třeba žalobce vyzývat k doplnění (navržení) důkazů.

6. Při jednání ve věci strany setrvaly na svých stanoviscích. Soud žalobce s jeho souhlasem vyslechl (k tomu podrobněji dále). Naopak soud zamítl ostatní důkazní návrhy žalobce, tedy rodné listy jeho dětí, čestné prohlášení jeho partnerky Z. D. a čestné prohlášení dalších osob, která měly potvrzovat, že žalobce bydlel se svou matkou ve společné domácnosti v době její smrti. Shodně zamítl i návrh, aby byly tyto osoby vyslechnuty jako svědci. Soud zde vycházel ze závěru, že obsah správního spisu představuje dostatečnou oporu pro jeho rozhodnutí. Úlohou soudu potom není – pokud při dokazování pochybil správní orgán – za něj doplňovat dokazování.

III.

Posouzení žaloby

7. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
8. Žaloba je důvodná.
9. Městský soud se při posouzení žaloby zabýval otázkou, zda žalovaný byl povinen žalobce vyzvat k označení důkazů k prokázání jeho tvrzení obsaženého v žádosti o peněžitou pomoc podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů, že se svou matkou, která byla zavražděna dne Y, tvořil v době její smrti společnou domácnost.
10. Vycházel při tom kromě obsahu správního spisu a podání účastníků rovněž z výpovědi žalobce, která se týkala jeho bydlení v době smrti jeho matky. Touto výpovědí nebyla zpochybněna tvrzení obsažená v žalobě; žalobce uvedl skutečnosti vypovídající o tom, že se svou matkou v době její smrti tvořil společnou domácnost a současně vysvětlil, že při podání vysvětlení uvedl jiné skutečnosti z důvodu silného rozrušení.
11. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
12. Podle § 4 odst. 2 téhož zákona, *správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.*
13. Podle § 45 odst. 2 téhož zákona, *nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).*
14. Podle § 52 téhož zákona, *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*
15. Podle § 137 odst. 4 téhož zákona, *záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

16. Podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů, *právo na peněžitou pomoc má osoba pozůstalá po oběti, která v důsledku trestného činu zemřela, byla-li rodičem, manželem, registrovaným partnerem, druhem, dítětem nebo sourozencem zemřelého a současně v době jeho smrti s ním žila v domácnosti, nebo osoba, které zemřelý poskytoval nebo byl povinen poskytovat výživu.*
17. Podle § 31 odst. 4 téhož zákona, *žadatel o poskytnutí peněžité pomoci podle § 28 odst. 1 písm. c) je povinen označit důkazy prokazující, že je osobou uvedenou v § 24 odst. 1 písm. c), a dále je povinen v žádosti uvést, zda je jedinou osobou splňující podmínky uvedené v § 24 odst. 1 písm. c), popřípadě kolik osob tyto podmínky splňuje, pokud jsou mu tyto skutečnosti známy.*
18. Městský soud předně konstatuje, že skutečnost, že žalobce tvořil se svou matkou v době její smrti (3. 1. 2023) společnou domácnost, je jedna z podmínek k tomu, aby měl právo na peněžitou pomoc podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o obětech trestných činů. Pokud jde o pojem společná domácnost, tak lze odkázat na výklad k uvedenému § 34 zákona o obětech trestných činů v *Gřivna, T., Šámal, P., Válková, H. a kol. Oběti trestných činů. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020: „Za domácnost lze považovat pospolitost spolužijících osob (společnou domácnost tedy tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby), srov. například Rc 34/1960. Ačkoliv nový občanský zákoník nepřevzal legální definici společné domácnosti (srov. § 115 ObčZ 1964), na její povaze se nic nemění. Je třeba upozornit, že jde o stav faktický, znakem domácnosti není přihlášení k trvalému pobytu na adrese domácnosti. Spolužití však musí mít trvalejší charakter (občasné návštěvy nestačí), na který lze usuzovat z objektivně zjiřitelných okolností, které svědčí o úmyslu osob založit a vést takové spolužití nikoliv po přechodnou dobu. Společné uhrazování nákladů na životní potřeby lze charakterizovat jako hospodářské soužití, při němž osoby společně hospodaří se svými příjmy, nejsou přesně oddělovány finanční prostředky a nerozlišuje se, kterých věcí v domácnosti smějí tyto osoby užívat. Společná domácnost je tedy spotřební společenství vyznačující se trvalostí soužití a sdružením alespoň části společných prostředků (srov. NS 26 Cdo 507/2006, jakož i MS v Praze 9 A 59/2017 a MS v Praze 9 A 5/2015). Podmínka společného uhrazování nákladů bude splněna i v případech, kdy jsou společné potřeby uspokojovány i jinak než finančně (například formou obstarávání domácích prací). Pouhé opuštění bytu (odstěhování svršků, případně i odhlášení se z trvalého pobytu) bez dalšího nepostačuje pro závěr, že jde o trvalé opuštění společné domácnosti. Trvalé opuštění společné domácnosti je možno obecně vymezit jako jednání vedené s úmyslem domácnost zrušit a již neobnovit.“*
19. V souladu s § 31 odst. 4 téhož zákona byl přitom žalobce již v žádosti povinen označit důkazy na podporu uvedeného tvrzení. Žalobce sice v žádosti důkazy na podporu některých tvrzení rozhodných z hlediska aplikace uvedeného § 24 odst. 1 písm. c) označil; konkrétně k důkazu označil a rovněž předložil svůj rodný list prokazující příbuzenský (synovský) vztah k oběti trestného činu (rovněž v žádosti uvedl, která další osoba splňuje podmínky pro přiznání peněžité pomoci podle uvedeného ustanovení), žádné důkazy stran skutečnosti, že se svou matkou vedl ke dni její smrti společnou domácnost, nicméně neoznačil. Jeho žádost tedy nebyla perfektní; žalovaný měl potom správně postupovat podle § 45 odst. 2 správního řádu a žadatele vést k odstranění této její vady.
20. Vedle toho je třeba zdůraznit, že označit důkazy k prokázání uvedené skutečnosti (tvrzení v žádosti) byl žalobce (v pozici žadatele) povinen rovněž podle § 52 správního řádu. Jestliže tak neučinil, tak – i přesto, že byl v řízení zastoupen advokátkou – bylo povinností žalovaného jej ke splnění této jeho procesní povinnosti v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu (poučovací povinnost správního orgánu) vyzvat. K poučovací povinnosti správního orgánu

stran povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 správního řádu srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2022, č. j. 8 A 82/2020-29 (bod 15 a 16), rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 11. 2016, č. j. 45 A 28/2015-38 (publikován pod č. 3545/2017 Sb. NSS), nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2021, č. j. 5 Azs 258/2020-67, byť v těchto případech se jednalo o situaci, kdy správní orgán bez patřičného poučení posoudil tvrzení účastníka řízení jako neprokázaná, aniž by sám vyvinul určitou aktivitu k jejich ověření, resp. účastníka řízení poučil o jeho procesní povinnosti podle § 52 správního řádu.

21. V nynějším řízení je situace odlišná v tom smyslu, že žalovaný ze skutečnosti, že žalobce nesplnil v řízení svou procesní povinnost, nedovožoval bez dalšího pro něj negativní následek [zamítnutí žádosti, popř. dokonce zastavení řízení o ní ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu], ale sám začal činit aktivní kroky ke zjištění skutkového stavu. Konkrétně si vyžádal spis v příslušné trestní věci (věc vedená u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. X). Úřední záznam o podání vysvětlení žalobce ze dne Z, který byl součástí tohoto spisu, žalovaný potom použil jako důkaz vztahující se právě k tvrzení žalobce o tom, že se svou matkou tvořil ke dni její smrti společnou domácnost. Zřejmě z toho důvodu, že měl uvedenou skutečnost za objasněnou, již žalovaný neposkytl žalobci příslušné poučení ve vztahu k jeho povinnosti podle § 52 správního řádu.
22. Tento postup žalovaného městský soud hodnotí jako nezákonný s tím, že jeho nezákonnost mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (srov. § 75 odst. 6 správního řádu). Předně, důkaz, ze kterého žalovaný vycházel není důkazem absolutním v tom smyslu, že by vylučoval prokázání opaku (konečně takovou kategorií důkazů ani český právní řád nezná). Žalovaný tedy nemohl mít plnou jistotu o tom, že v případě, že by žalobce vyzval k označení důkazů na podporu jeho tvrzení (§ 4 odst. 2 ve spojení s § 52 správního řádu), že by žalobce takové důkazy neoznačil (žalovaný přitom nemohl jakkoliv předvídat, jak by případně žalobcem označené důkazy hodnotil). Ve standardním správním řízení, které je dvoustupňové (srov. § 81 a násl., resp. § 152 správního řádu), by přitom účastník řízení získal možnost důkazy k vyvrácení skutkových závěrů správního orgánu I. stupně označit v odvolacím řízení, resp. řízení o rozkladu (tím by byla uvedená vada řízení zhojena). Řízení o peněžité pomoci podle zákona o obětech trestných činů je nicméně řízením jednostupňovým (srov. § 30 odst. 5 uvedeného zákona); v takovém případě je zvláště třeba, aby správní orgán (žalovaný) důsledně dbal všech procesních práv účastníků řízení (žadatele), neboť zde není možnost nápravy vad jeho postupu v řízení o řádném oprávněm prostředku (rozkladu), které tvoří s řízením v I. stupni jeden celek (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 34/2023-55, bod 31). K této nápravě přitom nemůže dojít až v soudním řízení správním, v jehož rámci je rozhodnutí správního orgánu a v souvislosti s ním i jeho procesní postup pouze přezkoumáván. Žalobce přitom v žalobě označil důkaz (čestná prohlášení osob), které – aniž by soud hodnotil jejich věrohodnost – vypovídají o tom, že žalobce tvořil společně se svou matkou ke dni její smrti společnou domácnost. Tím, že žalovaný žalobci neposkytl příslušné poučení, ho nezákonně omezil v možnosti takový důkaz označit již ve správním řízení; v důsledku toho je ani nemohl provést a hodnotit. Tato skutečnost zakládá pochybnost o správnosti zjištěného skutkového stavu, na němž žalovaný své rozhodnutí založil.
23. Vedle uvedeného důvodu pro zrušení napadeného rozhodnutí městský soud žalovaného upozorňuje, že – v rozporu se svým tvrzením ve vyjádření k žalobě – svůj závěr o skutkovém stavu založil na nezpůsobilém důkazu, a sice na úředním záznamu o podání vysvětlení, který

byl pořízen v rámci příslušného trestního řízení. Podle § 137 odst. 4 správního řádu přitom platí, že záznam o podání vysvětlení nemůže být použit jako důkazní prostředek. Toto omezení se sice striktně vzato vztahuje pouze na vysvětlení činěná podle správního řádu vůči správnímu orgánu (srov. § 175 odst. 1 správního řádu), Nejvyšší správní soud nicméně opakovaně dovodil, že stejné omezení je třeba vztáhnout i na vysvětlení podaná v trestním řízení (v režimu zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád). Např. v rozsudku ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 As 3/2018-75, Nejvyšší správní soud konstatoval následující (body 29 a 30): „*Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně konstatoval, že záznam o podání vysvětlení poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o skutkových okolnostech případu, nelze jej však považovat za důkazní prostředek ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu (za všechny srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34). [...] Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že v projednávané věci bylo vysvětlení podáno podle § 158 trestního řádu. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře potvrdil, že § 137 odst. 4 správního řádu v obecné rovině nebrání správnímu orgánu použít také podklady získané od jiných orgánů veřejné moci, pokud tyto podklady byly získány v souladu s příslušnými právními předpisy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 6 Ads 102/2009-79). Toto obecné pravidlo má však své zákonné limity. Záznam o podání vysvětlení (pořízený v režimu trestního řádu) je možné ve správním řízení použít, avšak toliko za splnění podmínek stanovených trestním řádem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 9 As 10/2017-40, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 180/2016-34, č. 3488/2016 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, ze dne 18. 6. 2014, č. j. 8 As 22/2014-52, č. 3070/2014 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73).*“

24. Úřední záznam o podaném vysvětlení, ze kterého žalovaný vycházel jako z jediného důkazu, byl pořízen v režimu § 158 trestního řádu, podle něhož *o obsahu vysvětlení, která nemají povahu neodkladného nebo neopakovatelného úkonu, se sepíše úřední záznam. Je-li úřední záznam podepsán osobou podávající vysvětlení, bude jí na žádost poskytnuta jeho kopie. Úřední záznam slouží státnímu zástupci a obviněnému ke zvážení návrhu, aby osoba, která takové vysvětlení podala, byla vyslechnuta jako svědek, a soudu k úvaze, zda takový důkaz provede. Úřední záznam lze v řízení před soudem užít jako důkaz pouze za podmínek stanovených tímto zákonem. Je-li ten, kdo podal vysvětlení, později vyslýchán jako svědek nebo jako obviněný, nemůže mu být záznam přečten, nebo jinak konstatován jeho obsah.* Relevantní z hlediska použitelnosti těchto úředních záznamů je dále § 211 odst. 6 a § 212 odst. 1 trestního řádu, ze kterých je třeba ve správním řízení stran použitelnosti úředního záznamu o podaném vysvětlení přiměřeně vycházet. Je tedy zřejmé, že trestní řád ani správní řád (§ 137) neumožňuje bez dalšího (zejména bez souhlasu účastníka řízení) použít úřední záznam o podaném vysvětlení pořízený podle § 158 trestního řádu jako důkaz ve správním řízení. Jestliže tak žalovaný učinil a jestliže byl takový úřední záznam jediným důkazem, na němž je napadené rozhodnutí založeno, potom je toto rozhodnutí stiženou vadou nezákonnosti (skutkový stav byl totiž zjištěn nezákonným způsobem).
25. Uvedené neznamena, že by žalovaný předmětný úřední záznam nemohl vzít v potaz vůbec. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016-37, shrnul (bod 20), že „*užití úředního záznamu o podání vysvětlení jako tzv. jiného podkladu pro rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu (viz rozsudek 6 As 112/2016-31; 6 As 73/2016-40; 1 Azs 81/2016) a to např. za účelem porovnání, zda se od něj výpovědi svědků významněji neodchylují, což by snížilo jejich věrohodnost. Vyloučeno by bylo pouze užití úředního záznamu jako důkazního prostředku k nahrazení ústní výpovědi svědka nebo jeho čtení namísto výpovědi*

(srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. září 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Žalovaný tedy může obsah předmětného úředního záznamu použít jako indicii se kterou může žalobce, popř. jiné osoby, které by potenciálně vystupovaly v pozici svědka, konfrontovat, může jí vzít i jako indicii na základě níž uváží, v jaké intenzitě povede v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu dokazování.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Městský soud tedy shrnuje, že žalobu shledal důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
27. V dalším řízení žalovaný zohlední argumentaci žalobce a jeho důkazní návrhy, které učinil v soudním řízení. Současně žalovaný nebude moci (bez souhlasu žalobce) jako důkaz užít úřední záznam o podaném vysvětlení žalobce ze dne Z. Soud – ačkoliv v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s. provedl důkaz výsledkem žalobce – nemůže tento důkaz závazně hodnotit, neboť bude na žalovaném, aby doplnil dokazování a tvrzení žalobce následně konfrontoval s ostatními důkazy (tedy hodnotil provedené důkazy v jejich celku).
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na odměnu a náhradu jeho hotových výdajů. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za tři úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení, za podání žaloby a za účast na jednání (3 x 4 620 Kč dle § 7 advokátního tarifu, tarifní hodnota dle § 9 odst. 5). Žalobcem požadovanou náhradu nákladů na právní zastoupení v řízení před správním orgánem soud nemohl přiznat, neboť podle § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje soud pouze o právu na náhradu nákladů vzniklých v řízení před soudem. Repliku žalobce ze dne 5. 3. 2026 potom soud neposoudil jako účelný úkon, za který podle uvedeného ustanovení náleží náhrada, neboť v ní žalobce v zásadě jen zopakoval argumentaci již obsaženou v žalobě. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 1 350 Kč (3 x 450 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Náhrada nákladů se v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 18 404,10 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu